

LIBRIS

We know
books

**MARY ELLEN
TAYLOR**

Conacul cu amintiri

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA
București

*Capitolul 1***DOAMNA CATHERINE BUCHANAN**

2 mai 1988

Cape Hudson, Virginia

Undeva pe coasta Virginiei, într-o zi călduroasă de primăvară, doamna Catherine Buchanan își așază trupul vlăguit pe balansoarul de răchită. Își aranjează cu grijă rochia din tricot verde cu degetele noduroase, dar sigure. Este îmbrăcată pentru această ocazie, dar nici nervozitatea, nici felul în care s-a gătit nu se compară cu frumusețea neglijentă a fetei care stă vizavi de ea.

Fata are părul drept și blond și ochii albaștri și ageri, care îi amintesc bătrânei că odată părul ei alb și subțire era o claie de bucle dese, roșcate și sălbatice care îi cădeau pe umerii bronzăți și pe sânii plini și fermi. Avea o grămadă de speranțe și de visuri și cunoștea atingerea senzuală a unui bărbat. Nu fusese niciodată la fel de impresionantă ca această fată, dar întorsese destule capete.

Numele fetei este Elizabeth Kincaid Jessup – Beth pentru prieteni. O întreabă pe doamna Buchanan dacă își poate înregistra povestea în fața unei camere de filmat pe care o împrumutase de la biblioteca liceului. Este un proiect de istorie de viață, spune ea, și

apoi adaugă rapid cu o sinceritate revigorantă că are nevoie de nota maximă, așa că să nu se abțină de la detalii picante.

Mâinile tinere desfășoară cu grijă firul microfonului atașat camerei de filmat. Are un zâmbet malițios care-i amintește bătrânei de o altă fată care a locuit aici cu mult timp în urmă. Și, ca și cealaltă fată, există bârfe despre Beth. Duce o viață agitată, bea și a fost văzută cu mai mulți băieți prin oraș, unii nu prea draguți.

Fetele ca Beth au impresia că au inventat spiritul rebel. Cred că sunt primele care ignoră regulile, dar pur și simplu reinventează o roată care se învâрте de sute de generații.

– Pot să vă prind asta de guler? întreabă Beth. O să se audă mai bine sunetul când vorbiți.

– Desigur.

Privirea lui Beth este atrasă de candelabru și apoi de portretul unei tinere îmbrăcate pentru ziua nunții. Tabloul este agățat deasupra șemineului de marmură perlată, decorat de un zidar francez cu flori, volute și simboluri vegetale.

Doamna Buchanan nu are nevoie să privească portretul. Ea este femeia din tablou care poartă o rochie albă din satin, cu un corset din mărgelă și o tunică din dantelă. Printre buclele roșcate sunt întreșute șiraguri de perle și o cascadă de tul care se revărsa pe podeaua din spatele ei. Portretul fusese pictat chiar în această cameră.

– Vă amintiți când a fost pictat? întreabă Beth.

Zâmbetul timid al bătrânei este pentru bărbatul iubit.

– Da, îmi amintesc totul.

Fata reglează butonul de focalizare în timp ce se uită printr-un obiectiv și apoi stă pe podea, așezându-se cu ușurință și încrucșându-și picioarele.

– Locuiți lângă golf de aproape o sută de ani.

– Da, pentru cea mai mare perioadă.

Beth rânjește.

– Am auzit că știți unde sunt îngropate toate scheletele.

– Scheletele?

Beth ridică din umeri.

– O figură de stil. Nu mă refer la schelete reale. Doar la poveștile picante de pe aici.

Doamna Buchanan se îndreaptă de spate, dar își controlează expresia feței.

– Da, am povești. Și în acele povești sunt probabil îngropate un schelet sau chiar două.

– Serios?

Secretele se amplifică pe măsură ce timpul slăbește legăturile. Nu mai este nimeni în viață pe care să îl protejeze acum.

– Începem?

Fata își drege vocea și apasă butonul de înregistrare.

– Sunt Beth Jessup și sunt în ultimul an la Liceul Cape Hudson. Acesta este proiectul meu final de examen pentru cursul de istorie al doamnei Reynolds. Locuiesc pe coasta estică al golfului Chesapeake din Virginia și astăzi o intervievez pe doamna Catherine Buchanan, care s-a născut în Cape Hudson în 1888. Doamnă Buchanan, ce puteți să-mi spuneți despre familia dumneavoastră?

Balansoarul scârțâie în timp ce doamna Buchanan se apleacă puțin.

– Mama mea era Addie Smith, iar tata Isaac Hedrick. Când tata nu făcea lucrări de tâmplărie, naviga în marina comercială. Eu sunt cea mai mare dintre cei șapte frați, iar mama a murit la nașterea ultimului ei copil, când eu aveam doisprezece ani.

Fata își ridică privirea, iar ochii ei albaștri dezvăluie durerea pierderii propriiei mame. La prima vedere, ar putea părea că sunt o pereche ciudată, dar dacă dai la o parte banii și vârsta, sunt pur și simplu două fete fără mamă, însetate de iubire.

– Ce s-a întâmplat după moartea mamei dumneavoastră?

– Tata nu putea să meargă și pe mare și să aibă grijă de șapte copii, așa că ne-a trimis de acasă. Băieții au fost dați familiei Jessup, un cuplu fără copii din oraș. Surorile mele au fost trimise să locuiască cu niște familii de pe continent, iar eu m-am dus să lucrez pentru familia Buchanan.

– Asta trebuie să fi fost îngrozitor.

Doamna Buchanan a ferecat undeva această durere cu mult timp în urmă și nu este nerăbdătoare să o simtă din nou. Dar când a fost de acord cu acest interviu, și-a promis că adevărul nu va muri odată cu ea.

– Familia Buchanan m-a luat cu ea înapoi la New York. Îmi era atât de dor de casă. Orașul era zgomotos. Luminos. Nu am dormit bine luni întregi. Dar, în cele din urmă, am învățat să mă adaptez și să merg mai departe.

– V-ați mai văzut vreodată surorile sau frații?

– În cele din urmă, da. Dar după foarte mult timp.

Cuvintele atârnă între ele câteva secunde înainte ca Beth să-și dreagă vocea.

– Ce făceați pentru familia Buchanan?

– Le ajutam pe cameristele doamnelor și apoi am devenit camerista personală a domnișoarei Victoria.

– Cine era Victoria?

O briză se strecoară prin perdelele din tafta de mătase și parcă sunt mișcate de spiritele care tot dau târcoale în ultimele câteva luni. Durerile vechi plutesc precum niște geamanduri îndepărtate.

– Fiica domnului Buchanan. Mai târziu, avea să devină cumnata mea. De fapt, îmi amintești de Victoria. Era agitată ca tine.

Zâmbetul lui Beth este șiret, de parcă ar fi fost prinsă cu ceva.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Bătrâna zâmbeste, mulțumită de curiozitatea autentică a fetei.

– Poate dacă te întorci în altă zi, îți spun.

– Nu mi-ai spus aproape nimic azi.

– Dacă vrei să afli mai multe, atunci va trebui să te întorci. Sunt bătrână. Obosesc repede.

De fapt, nu e decât pe jumătate adevărat. Vrea să o revadă pe fată. Îi place să discute cu ea.

– Lucrez după-amiaza la restaurant. Nu-mi permit să mă întorc.

– Atunci, te voi plăti. Consider-o noua ta slujbă.

Preocuparea din ochii fetei îi amintește de o vulpe sălbatică pe care tatăl ei o prinsese odată într-o capcană, unde îi pusese pești să o ademenească.

– Sunt o chelneriță destul de bună, doamnă B. Primesc bacșiș frumos. Beth își spune prețul, dar pare să se aștepte la tocmeală.

– De acord.

Își îngustează ochii albaștri.

– Serios? Tot ce trebuie să fac este să înregistrez ce spuneți?

– Corect. Și să fii punctuală.

Beth pare să se aștepte la un șiretlic. Când nu apare nici unul, spune:

– Mă bag. Dar trebuie să mă plătiți pe măsură ce înaintăm.

– Desigur. Poți să te întorci vinerea asta?

– Sigur.

Privirea fetei se îndreaptă din nou spre portret și întreabă:

– A fost dragoste la prima vedere?

Doamna Buchanan tace pentru mult timp. Intensitatea secretelor crește din ce în ce mai tare.

– Da. Dar dragostea aceea nu era pentru soțul meu, Robert.

Ochii albaștri ai lui Beth devin calculați, la fel ca ai vulpii când adulmecase peștele proaspăt din capcană.

– Dar pentru cine?

– Ne vedem vineri.

Capitolul 2

LUCY

15 ianuarie 2018
Cape Hudson, Virginia

Lucy Kincaid sosi cu o furtună pe urmele ei, însoțită de vânturile ei tăioase, reci, puternice, cu miros de whisky din Tennessee, de fum din barurile cu muzică country, de gogoși prăjite și glazurate, umplute cu cremă de ciocolată, de burgeri gătiți pe un grătar unsuros și de dulceața bolnăvicioasă a morții.

Degetele înghețate ale rămășițelor furtunii îi izbeau obrajii, trezind-o dintr-un somn agitat de noapte. Ducându-și mâna la față, aruncă o privire prin ceața care se ridica deasupra stufului înalt de lângă apele involburate ale golfului Chesapeake. Se afla în Jeepul ei, parcat în locul pe care îl găsisese în primele ore ale dimineții. Lângă ea era Dolly Parton, ciobănescul german în vârstă de doi ani al mamei ei, cuibărit sub pătură, dormind liniștită. Pe bancheta din spate erau depozitate toate bunurile pe care le deținea: o geantă plină cu haine, caiete de schițe, chitara mamei, un sac de dormit și o sacoșă pentru cumpărături plină cu sucuri, unt de arahide și covrigi. Între scaune stătea bâta de baseball din lemn, uzată, denumită Pacificatoarea și, lângă ea, urna de metal cu cenușa mamei ei.

Când traversase tunelul Bay Bridge lung de douăzeci și cinci de kilometri, conducând spre Coasta de Est imediat după ora două dimineța, valurile erau agitate, iar rafalele o forțaseră să încetinească și să-și pornească luminile de avertizare. La mijlocul podului, peste o întindere de apă și sub o pătură de stele, se simțise de parcă universul o amenința să se întoarcă. Dar, în orice caz, Lucy era încăpățânată și nu se ferea niciodată de o provocare.

Odată ajunsă la țarm, fusese prea târziu să-l găsească pe cel pe care venise să-l vadă și nu mai avea bani pentru o cameră de motel. Trebuia să se descurce cu un teren arid de lângă o magazie din apropierea golfului. Când oprise motorul ca să economisească ultimul combustibil, descoperise că dacă nu era pornită încălzirea, aerul din Jeep se răcea rapid.

Sub lumina lunii pline care se reflecta în apele agitate, se acoiseră și Dolly, și ea cu o plapumă mare și uzată a mamei ei și încercase să doarmă în timp ce ploaia răpăia pe mașină.

Lucy tremura, strângându-și mai tare pătura în jurul ei, și privea lumina arămiu-aurie a răsăritului cum se ridica deasupra apelor care se întindeau până la orizont. Ploaia încetase și o lumină proaspătă dansa peste vârfurile ierbiilor marine înghețate care se apleca în bătaia vântului, agitând apele care se unduiau în golf.

– Ce crezi, Dolly?

Dolly își înălță capul și pufni înainte să se întoarcă la căldura păturii.

– Va trebui să ne placă. Este tot ce avem în acest moment.

Facturile medicale ale mamei ei epuizaseră economiile lui Lucy, lăsând-o cu o sută de dolari în buzunar, un sfert de rezervor de benzină și cea mai bună posibilitate de a avea un loc de muncă la o mie de kilometri distanță, în Nashville. Era o nebunie să-și schimbe viața și să o ia de la capăt, chiar și pentru o vreme, și era exact ceea ce făcuse adesea mama ei.

Aruncă o privire spre urna murdară, la mâna a doua, pe care directorul de la pompe funebre i-o vânduse pentru treizeci de dolari. În partea de sus era o spărtură mare, care avea legătură cu o

dispută între două soții și un soț mort. Istoria dramatică a urnei ar fi încântat-o pe mamei ei, iar prețul fusese corect.

Mama ei murise în urmă cu două săptămâni de cancer la creier. Nu fusese niciodată bolnavă, nici măcar o zi în viața ei, așa că pusese prima migrenă pe seama unei jumătăți de sticlă de whisky pe care o băuse cu o noapte înainte. Faptul că nu dormise suficient o explicase pe următoarea. A treia o ținuse zile întregi și o determinase să o sune pe Lucy, care administra un bar pe Lower Broadway din Nashville. În urma vizitei la camera de urgență făcuse un RMN pe care nici nu și-l putea permite și aflase vestea devastatoare a medicului. Tumora era malignă și inoperabilă.

Lucy renunțase la casa ei și se mutase în micul apartament al mamei în noiembrie. Îi administrase analgezice și își alinase mama, așteptând sfârșitul. În ultima lor zi împreună, Beth devenise agitată. Își deschisese ochii și îi fixase asupra lui Lucy, așa cum nu mai făcuse de câteva zile.

– Să ai grijă de Dolly pentru mine.

– Știi că o voi face.

Lucy întinsese mâna după încă o pătură și își acoperise mama în timp ce Dolly se cuibărea mai aproape de corpul ei fragil. Pe măsură ce moartea se apropia, mama ei devenea tot mai îngrijorată de soarta câinelui. În afară de Lucy, Dolly fusese cea mai bună prietenă a ei.

– Urăște să fie singură.

Mama ei tresărise și se străduise să-și recapete răsuflarea. Lucy întinsese mâna după sticla de morfină prescrisă. Câteva picături pe limbă îi ușuraseră starea de agitație care o cuprinsese când corpul începea să-și piardă funcțiile.

O cutremurase un suspin.

– Vreau ca tu și Dolly să-mi duceți cenușa în Virginia.

Lucy și mama ei avuseseră destule probleme, dar nu păstrau secrete una față de cealaltă, așa că se gândise că morfina o făcea să vorbească pentru prima oară despre Virginia.

– Mamă, nu ai fost niciodată în Virginia.

Mama ei făcea eforturi să respire din nou.

– Am primit o scrisoare acum aproximativ o lună.

– Ce scrisoare?

– Sub salteaua mea. Uită-te.

Lucy ridicase salteaua și găsisese plicul mare lângă un pachet de țigări mototolit și un ambalaj de taco. Renunțase de mult la prelegerile despre mâncatul sănătos și lăsatul de fumat, așa că pur și simplu luase plicul. Scrisoarea era de la Henry Garrison, Cape Hudson, Virginia.

– Ce se întâmplă, mama?

Mama ei își umezise buzele palide.

– Am moștenit o proprietate, dar va fi a ta acum. Ar putea fi o casă adevărată. Așa cum ți-ai dorit întotdeauna când erai mică.

O casă adevărată. La douăzeci și nouă de ani, nu știa ce naiba însemna asta.

Acum, rotindu-și gâtul înțepenit dintr-o parte în alta, Lucy scoase un elastic de la încheietura mâinii și își strânse părul într-o coadă de cal. De ce nu-i spusese mama ei despre Virginia? De ce ținuse secret? Mama ei se mândrise întotdeauna că era de o sinceritate brutală. Îi spusese totul așa cum era. La primul impuls.

– De ce această minciună?

Lucy își strânse mâinile pe volan, dorindu-și doar câteva minute cu mama ei.

Înfrigurată, flămândă și având nevoie să facă pipi, căută cu privirea spre pădure și spre iarba deasă și înaltă care se întindea pe suta de metri dintre ele și apă. Deschise portiera și făcu o grimasă când vântul dimineții îi mușcă pielea.

Scoase câinele din mașină.

– Haide, fetițo. Știu că trebuie să-ți faci nevoile.

Dolly își lăsa urechile în jos.

– Nici nu vreau să aud. Îți este mai ușor decât mie.

Câinele se ridică încet și trecu peste schimbătorul de viteze. Căscând, sări din mașină. Dolly, pe care Beth o considera pe jumătate om, nu avea nevoie de lesă.

– Să nu te apuci să urmărești ceva. O să-ți înghețe fundul dacă te pierzi și mie o să-mi înghețe căutându-te.

Împreună, se grăbiră către stuf. Cizmele maro de cowboy ale lui Lucy, incrustate cu piele turcoaz, se înfundară în pământul moale

în timp ce încerca să țină pasul cu câinele, care se îndrepta pufnind în aerul rece, găsim o explozie de energie pe care nu o avusese de câteva săptămâni.

Dolly se ghemui și își ridică nasul în vânt. Adulmecă și o luă la fugă de-a lungul stufului.

– Ține minte ce ți-am spus, să nu te rătăcești.

Lucy își desfăcu fermoarul și își trase jos pantalonii. Vântul sufla peste spatele ei gol, iar ea se grăbi să termine cât mai repede. Când își ridică blugii, nu o mai văzu pe Dolly.

– Hei, nu ar trebui să despărțim. Așa a fost înțelegerea. Haide, fetițo! Este înfiorător de frig!

Dolly se repezi spre apă. Săptămânile în care stătuse în apartamentul lui Beth cu doar câteva plimbări scurte nu fuseseră suficiente pentru câinele de treizeci și ceva de kilograme. Acum era liberă să exploreze și îi plăcea asta.

Lucy își încrucișă brațele și bătu din picior.

– Dolly, nu-mi face asta acum. Trebuie să ne întoarcem în mașină și să ne încălzim. Îți promit că o să ai ocazia să alergi mai târziu.

Câinele lătră și o pasăre zbură dintre trestiile care se mișcau în timp ce trecea prin ele.

– Recompensă! strigă Lucy. Dolly, vrei o recompensă?

Stufărișul se opri din legănat și se iți capul câinelui, indiciu clar că putea fi mituită. O luă la fugă dând din coadă, în timp ce Lucy deschise portiera mașinii. Câinele îi aruncă o privire rapidă, sări peste scaunul ei și se băgă în pătura de pe scaunul pasagerului așteptându-și recompensa.

– Nu prea am recompense, spuse Lucy, închizând portiera și căutând o pungă de fast-food. Pescui câțiva cartofi prăjiți vechi, pe care Dolly îi inghiți imediat.

Scărpina câinele între urechi și scoase o cutie cu șervețele umede, unul dintre ultimele lucruri pe care îl luase din apartamentul lui Beth. Scoase unul și își frecă încet materialul umed în jurul mâinilor, savurând parfumul și imaginându-și felul în care Beth obișnuia să-i curețe mâinile când era mică. Lui Beth îi plăcuseră

întotdeauna șervețelele umede. Indiferent dacă locuiau într-o garsonieră în East Nashville, mâinile ei erau mereu curate.

Mototoli șervețelul, puse mâna pe cheia aflată în contact și o răsuuci. Motorul porni, gemu și se opri. La a doua încercare, bolborosi și hârâi. Se uită la Dolly, care o privea fix pe Lucy de parcă aștepta de la ea să facă ceva.

Se aplecă peste volan, parcă însuflețind motorul.

– Jeep, nu mă părăsi tocmai acum.

Întoarse cheia. Nu porni. Universul îi trimisese destule semne în ultimul timp și, după cum ar fi gândit Lucy, era timpul pentru ceva bun, cel puțin pentru o vreme. O aștepta un loc sigur și nu își va schimba direcția.

A treia oară, motorul hârâi, mârâi și zăngăni. Pentru o clipă, nici nu respiră, nici nu se mișcă, temându-se că se va opri. Când se mențină constant, dădu mai tare căldura și atât ea, cât și Dolly se aplecară pentru a adulmece aerul cald.

Băgă în marșarier.

– Pornim.

Câinele își ciuli urechile. Dădu din coadă.

Lucy apăsă accelerația și se îndreptă spre nord pe Șoseaua 13, drumul principal al peninsulei. La început, văzu doar câteva semne de civilizație, dar apoi apără un motel cu zece camere stil cabană și un semn roșu pe care scria **LOCURI DISPONIBILE** și care clipea la una dintre ferestrele cabanei. Dincolo de motel se aflau mai multe tractoare defecte, cu semnul **DE VÂNZARE** afișat pe ele. Primul om pe care îl văzu era un bătrân în pantaloni de camuflaj și o jachetă, care ridica un ziar. Apoi, trecu pe lângă un mic centru comercial cu mai multe magazine închise.

Încetini când văzu semnul **CAPE HUDSON, 13 kilometri** și se gândi la postările de pe blog pe care le citise despre oraș. Fusese înființat la sfârșitul secolului al XIX-lea ca depozit feroviar care deservea Norfolk și zona de nord-est; cu toate acestea, existau titluri de proprietate pe terenuri care datau de pe vremea regelui George I și evidențe ale servitorilor angajați aduși în colonia Virginia la